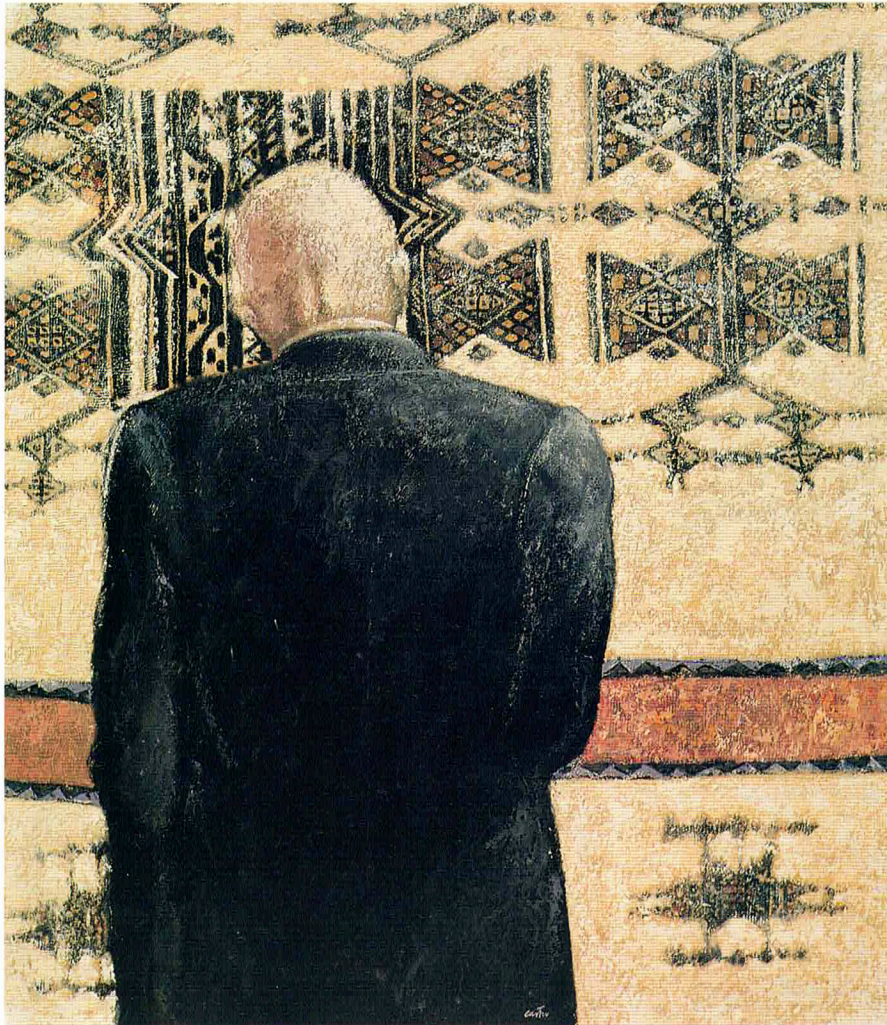

MANUEL CASTRO

El experto, 1987-1992

En portada: Blade Runner, 1994

Recuento de absurdidades

Manuel Castro surge en el mundo artístico catalán hacia finales de la década de los sesenta. Y subrayo la fecha no tanto como referencia cronológica sino como referencia sociológica: porque ello condiciona de manera global su obra. Castro pertenece a aquella generación idealista que buscaba el equilibrio entre el individuo y la colectividad, que pugnaba por la liberación personal a fin de construir una sociedad más libre y por ello más justa y feliz.

Ello condiciona la obra toda de este artista: crece desde un surreal ambiente en el que priva, en el hombre, el desconcierto. No se trata de fantasías psicológicas ni de experimentaciones elitistas, sino de reflexiones ante el desconcierto: desconcertante conducta humana, desconcertante mayormente la organizada sociedad del bienestar. De ahí que Manuel Castro desarrolla una iconografía que, desde su elementalidad, se convierte en un análisis, en un estado de la cuestión. De la cuestión del hombre.

De ahí surge la ironía, en la que el artista abunda como escape de todo aquello que no tiene sentido. Surge la ocultación, desde la que el artista encubre la duplici-

dad de la conducta. Surge la historia combinada con la cotidianeidad, como fatídico recuento de absurdidades.

Y, como envolvente, la soledad: acusación máxima que puede hacerse a la sociedad que se autoproclama solidaria y compañera. Soledad omnipresente: hasta el punto que parece no existir el tiempo en la obra de este artista de origen cordobés.

Las carencias son esenciales en la obra de Manuel Castro: carencia espacial, carencia temporal. Los personajes de este artista se mueven y sitúan en un espacio indeterminado -existe el espacio pictórico pero no existe el espacio real. Con ello se alcanza un valor global, no circunscrito a una determinada clase social. Los personajes de este artista se sitúan y mueven fuera del tiempo. Con ello se alcanza un valor universal, al no circunscribirse a una determinada época. Así, todo el análisis de este pintor y grabador, se sitúa en aquella ribera del desaliento, en la que el idealismo inicial sólo puede substituirse por la ironía.

Francesc Miralles

El regreso, 1995

Recompte d'absurditats

Manuel Castro sorgeix en el món artístic català cap a finals de la dècada dels seixanta. I subratllo la data no tant com a referència cronològica sinó com a referència sociològica: perquè condiciona de manera global la seva obra. Castro pertany a aquella generació idealista que buscava l'equilibri entre l'individu i la col·lectivitat, que pugnava per l'alliberament personal a fi de construir una societat més lliure i per tant més justa i feliç.

Això condiona tota l'obra d'aquest artista: creix des d'un ambient surreal on domina el desconcert en l'home. No es tracta de fantasies psicològiques ni d'experimentacions elitistes, sinó de reflexions davant el desconcert: desconcertant conducta humana, encara més desconcertant l'organitzada societat del benestar. D'aquí que Manuel Castro desenvolupa una iconografia que, des de la seva elementalitat, es converteix en una anàlisi, en un estat de la qüestió. De la qüestió de l'home.

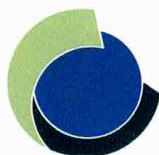
D'aquí sorgeix la ironia, que l'artista empra amb insistència com a fugida de tot allò que no té sentit. Sorgeix l'ocultació amb la que l'artista encobreix

la duplicitat de la conducta. Sorgeix la història combinada amb la quotidianitat, com a fatídic recompte d'absurditats.

I cobrint-ho tot, la soledat: màxima acusació que pot fer-se a la societat que s'autoproclama solidària i companya. Soledat omnipresent: fins el punt que sembla que en l'obra d'aquest artista d'origen cordobès no existeixi el temps.

Les mancances són essencials en l'obra de Manuel Castro: manca d'espai, manca de temps. Els personatges d'aquest artista es mouen i es situen en un espai indeterminat -existeix l'espai pictòric, no existeix, però, l'espai real. Així s'obté un valor global, que no es circumscriu a una determinada classe social. Els personatges d'aquest artista es situen i es mouen fora del temps. Així, en no cenyir-se a una època determinada, s'obté un valor universal. Així tota l'anàlisi d'aquest pintor i gravador es situa en aquella ribera del desànim, en la que l'idealisme inicial només pot substituir-se per la ironia.

Francesc Miralles

GECESA

SALA CULTURAL

Plaça de Catalunya, 9

BARCELONA

Tel. 301 44 94

Inauguració el 13 de setembre a les 20 hores

Horari de visites: d'11 a 13 i de 18 a 21 h.
(Tancat els dilluns i els diumenges per la tarda)